

artikel 25, stk. 2, sammenholdt med artikel 90, stk. 2, har nemlig til formål dels at give den pågældende et tilstrækkeligt grundlag for at bedømme berettigelsen af afslaget på hans ansøgning og hensigtsmæssigheden af at anlægge sag ved Retten, og dels at gøre det muligt for denne at udøve sin kontrol. Med et sagsanlæg ophører derfor ansættelsesmyndighedens mulighed for at lovliggøre sin afgørelse

ved et begrundet svar, hvorved klagen afvises.

4. Annullation af en retsakt fra administrationen, som er anfægtet af en tjenestemand, udgør i sig selv en passende genopretning og er principielt tilstrækkelig til at dække enhver ikke-økonomisk skade, som tjenestemanden kan have lidt.

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

12. februar 1992 *

I sag T-52/90,

Cornelis Volger, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, boende i Heffingen (Luxembourg), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos samt Manfred Peter og Christian Pennera, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af afslaget på den ansøgning om forflyttelse til den ledige stilling med referencenummer 6084, som sagsøgeren har indgivet i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Saggio, og dommerne C. Yeraris og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 27. november 1991,

afsagt følgende

Dom

Sagsfremstilling og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren, Cornelis Volger, der er tjenestemand i lønklasse A6 ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«), har været ansat ved Generaldirektorat III, Informations- og Passetjenesten, siden den 1. oktober 1981.
- 2 Under denne sag har han nedlagt påstand om annullation af Parlamentets afgørelse om ikke at imødekomme hans ansøgning til en stilling som fuldmægtig, der var opslået ledig ved Parlamentets Informationskontor i Haag ved meddelelse om ledig stilling nr. 6084.
- 3 Sagens baggrund og proceduren med henblik på besættelse af stillingen er følgende: Den 1. juli 1988 blev en stilling som ekspeditionssekretær ledig ved Parlamentets Informationskontor i Haag, hvilket blev bekendtgjort ved en intern meddelelse om ledig stilling den 19. september 1988. Da ingen af de to ansøgere til stillingen efter Parlamentets opfattelse opfyldte kvalifikationskravene, blev stillingen overført til GD III. En ny meddelelse om en ledig stilling ved kontoret i Haag,

denne gang en stilling som fuldmægtig, blev opslået den 28. november 1988. Ej heller denne gang indkom der efter Parlamentets opfattelse nogen ansøgning fra kvalificerede ansøgere, hvorfor der den 2. oktober 1989 blev offentliggjort en ny meddelelse om en ledig stilling som fuldmægtig ved Informationskontoret i Haag under referencenummer 6084. I denne meddelelse krævedes der ud over de kvalifikationer og kundskaber, der havde været tale om i den foregående meddelelse, indgående kendskab til informationsmidler og de parlamentariske systemer i Nederlandene samt til Fællesskabets struktur og aktivitet. Den anfægtede afgørelse indgår i den procedure med henblik på besættelse af stillingen, som blev indledt ved meddelelse om ledig stilling nr. 6084.

I mellemtiden har den stilling, der ifølge ovennævnte meddelelser var ledig ved Informationskontoret i Haag, tre gange i træk været besat med midlertidigt ansatte fra den 1. oktober 1988 til i dag.

- 4 I ovennævnte meddelelse om ledig stilling nr. 6084 tilkendegav Parlamentet, at »ansættelsesmyndigheden [havde] besluttet at indlede proceduren for stillingens besættelse efter reglerne i vedtægten, dvs. i første omgang ved forflyttelse. Dersom stillingen ikke kan besættes i denne fase, vil mulighederne for benyttelse af de øvrige procedurer i tjenestemandsvedtægten blive undersøgt«.

Samtidig med meddelelsen om ledig stilling nr. 6084, der indledte ansættelsesproceduren ved forflyttelse, offentliggjorde Parlamentet samme dag meddelelse om ledig stilling nr. PE / A/136 vedrørende den samme stilling ved Informationskontoret i Haag i medfør af artikel 29, stk. 1, litra c), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) om overflyttelse mellem institutionerne. Ifølge sidstnævnte meddelelse »[ville] ansøgninger indgivet i henhold til denne offentliggørelse alene blive taget i betragtning, dersom de interne procedurer ikke fører til noget resultat«.

- 5 I øvrigt besluttede Parlamentet at afholde en almindelig udvælgelsesprøve med henblik på oprettelse af en reserve til senere ansættelse af nederlandsksprogede fuldmægtige i lønklasse A7-A6 og offentliggjorde med henblik herpå meddelelse om afholdelse af udvælgelsesprøve PE/49/A (EFT 1990 C 141, s. 24). På sit møde den 25. juni 1990 udpegede Personaleudvalget sagsøgeren som medlem af Udvalgelseskomiteén ved den almindelige udvælgelsesprøve PE/49/A.

- 6 Hvad særlig angår sagens faktiske omstændigheder ansøgte Volger den 3. oktober 1989 efter offentliggørelsen af meddelelse om ledig stilling nr. 6084 om at blive forflyttet til stillingen som fuldmægtig ved kontoret i Haag. Den 4. juli 1990 fik han meddelelse om afslaget på sin ansøgning på en standardformular, der blev tilstillet ham af Ansættelsestjenesten, og hvori det bemærkedes, at ansættelsesmyndigheden havde besluttet sig til at afholde den eksterne udvælgelsesprøve PE/49/A.

Efter det af parterne oplyste havde Volger allerede før offentliggørelsen af meddelelse om ledig stilling nr. 6084 den 2. oktober 1989 haft en samtale med chefen for kontoret i Haag i juni 1989 vedrørende sin eventuelle ansættelse ved dette kontor.

- 7 Den 18. juli 1990 indbragte sagsøgeren en klage over afslaget på hans ansøgning og afgørelsen om at afholde den eksterne udvælgelsesprøve PE/49/A. Efter det af parterne oplyste underrettede Parlamentet Personaleudvalget om denne klage, bl.a. for så vidt som den angik meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve PE/49/A.
- 8 Da Parlamentet ikke udtrykkeligt besvarede klagen inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, andet afsnit, angivne frist, har sagsøgeren ved stævning indleveret til Justitskontoret for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 18. december 1990 nedlagt påstand om annullation af både afgørelsen om at afslå hans ansøgning til den ledige stilling under referencenummer 6084 og »Parlamentets afgørelse om at afholde den eksterne udvælgelsesprøve PE/49/A med henblik på besættelse af denne stilling«.
- 9 Ved skrivelse af 20. december 1990 tilstillede Parlamentets formand i sin egenskab af ansættelsesmyndighed Volger en afgørelse, hvorved hans klage udtrykkeligt blev afvist.
- 10 Ifølge redegørelsen i denne skrivelse fra Parlamentets formand, som er gengivet i det til Retten indgivne svarskrift, og hvorefter den almindelige udvælgelsesprøve PE/49/A ikke havde til formål at besætte den ledige stilling ifølge meddelelse nr. 6084, har sagsøgeren i replikken frafaldet sin påstand om annullation af meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve PE/49/A.

- 11 Under denne sag om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om den omtvistede stilling afsluttedes skriftvekslingen den 30. august 1991. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Efter anmodning fra Retten har Parlamentet i retsmødet fremlagt meddelelsen af 28. november 1988 om den ledige stilling samt skrivelser af 5. og 27. september 1990 vedrørende Volger's klage, som blev tilstillet Parlamentets Juridiske Tjeneste af sagsbehandlere i Generaldirektoratet for Administration, Personale og Økonomi samt GD III, der havde været hørt vedrørende denne klage.

Parternes påstande

- 12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det tages til efterretning, at han »frafalder« sin påstand om annullation af udvælgelsesprøve PE/49/A.
- Parlamentets afgørelse om at afslå hans ansøgning til den stilling, som var opslået ledig under referencenummer 6084, annulleres.
- Parlamentet dømmes til at betale sagsøgeren et beløb på 1 ECU som erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i medfør af de herom gældende regler.

Påstanden om annullation

- 13 Det tages først til efterretning, at sagsøgeren udtrykkeligt har frafaldet sin påstand om annullation af afgørelsen om at afholde den almindelige udvælgelsesprøve PE/49/A.

For så vidt angår sagsøgerens påstand om annullation af afslaget på hans ansøgning har han anført fem anbringender. Han gør for det første gældende, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), er tilsidesat. For det andet anfører han, at der ikke har fundet nogen behørig sammenlignende undersøgelse sted af hans ansøgning, og at princippet om ligebehandling af tjenestemænd og retten til kontradiktion er tilsidesat. Som det tredje anbringende anfører han, at vedtægtens artikel 25, stk. 2, er tilsidesat. Endelig angår de sidste to anbringender henholdsvis magt- og procedurefordrejning samt tilsidesættelse af omsorgspligten og kravet om god forvaltningsskik.

Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a)

- 14 Som det første anbringende anføres en påstået tilsidesættelse af den i vedtægtens artikel 29, stk. 1, omhandlede rækkefølge, for så vidt som Parlamentet samtidig har offentliggjort en intern meddelelse om ledig stilling og en meddelelse om overflyttelse inden for institutionerne med henblik på besættelsen af den pågældende stilling.

Parternes argumenter

- 15 Under dette anbringende gør sagsøgeren gældende, at Parlamentet har tilsidesat bestemmelserne i vedtægtens artikel 29 ved at undlade at undersøge mulighederne for forfremmelse og forflyttelse af sine tjenestemænd og dernæst mulighederne for at gennemføre interne udvælgelsesprøver, førend det offentliggjorde meddelelsen om den ledige stilling nr. PE / A/136 inden for de øvrige institutioner. Han hævder, at Parlamentet ved samtidig at offentliggøre meddelelsen om ledig stilling nr. 6084 og meddelelsen om overflyttelse inden for institutionerne nr. PE / A/136 reelt ikke har kunnet undersøge de indgivne ansøgninger om forflyttelse og forfremmelse, herunder sagsøgerens ansøgning, førend det gik videre til næste trin i ansættelsesproceduren som foreskrevet i artikel 29.

Han kritiserer særlig Parlamentet for ikke at have bevist, at ansøgningerne om forflyttelse i det foreliggende tilfælde er blevet gennemgået før ansøgningerne om overflyttelse mellem institutionerne. Ej heller har Parlamentet bevist, at det har undersøgt mulighederne for at gennemføre en intern udvælgelsesprøve.

- 16 Sagsøgeren støtter dette anbringende på dom af 13. december 1984 (forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos mod Domstolen, Sml. s. 4149, præmis 19), hvori Domstolen fastslog følgende: »I forbindelse med besættelse af ledige stillinger skal ansættelsesmyndigheden efter vedtægtens artikel 29 først tage mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen i betragtning og dernæst mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen. Ved den således fastsatte prioritering udtrykkes selve grundsætningen om tjenestemænds adgang til karriere«.
- 17 Parlamentet hævder heroverfor, at den prioritering, som er foretaget i artikel 29, er blevet nøje overholdt i det foreliggende tilfælde. For så vidt angår indvendingen mod den samtidige offentliggørelse, vedrørende den samme stilling, af meddelelse nr. 6084 med henblik på forfremmelse eller forflyttelse og meddelelse nr. PE / A/136 med henblik på en overflyttelse mellem institutionerne gør Parlamentet gældende, at det udtrykkeligt fremgår af disse meddelelser, at det alene var i tilfælde af, at den pågældende stilling ikke kunne besættes ved forflyttelse, at mulighederne for at benytte andre procedurer ifølge statuten, særlig proceduren med overflyttelse mellem institutionerne, ville komme i betragtning. Den samtidige offentliggørelse af de to former for meddelelser har alene deres forklaring i ønsket om en hensigtsmæssig administration, for så vidt den gør det muligt at spare tid og undgå indbyrdes modstridende formuleringer. Den foregreb således på ingen måde den afgørelse, der skulle træffes vedrørende de ansøgninger om forfremmelse eller forflyttelse, som blev indgivet af institutionens tjenestemænd.
- 18 Subsidiært gør Parlamentet gældende, at sagsøgeren, selv om den i det foreliggende tilfælde fulgte procedure havde været ulovlig — hvilket bestrides — ikke ville have lidt nogen form for skade på grund af den samtidige offentliggørelse af meddelelsen om ledig stilling nr. 6084 og indkaldelsen af ansøgninger om overflyttelse, idet der ikke til Parlamentet indkom ansøgninger til den ledige stilling fra nogen tjenestemand ved andre fællesskabsinstitutioner.

Retten's bemærkninger

- 19 Der må henvises til, at det i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), pålægges ansættelsesmyndigheden, i rækkefølge, at undersøge mulighederne for forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen, før den går videre til en af de øvrige etaper, der er omhandlet i denne artikel, dvs. først — og i rækkefølge — undersøgelse af mulighederne for at gennemføre en intern udvælgelsesprøve, dernæst behandling af ansøgninger om overflyttelse fra andre institutioner og i givet fald gennemfø-

relse af en almindelig udvælgelsesprøve. Det følger heraf, at ansættelsesmyndigheden ikke kan behandle ansøgninger om overflyttelse af tjenestemænd fra andre institutioner, medmindre den efter en behørig undersøgelse af ansøgningerne om forfremmelse eller forflyttelse finder, at ingen af ansøgningerne opfylder de krav, der stilles i den ledige stilling, og medmindre den har undersøgt muligheden for at gennemføre en intern udvælgelsesprøve (jf. Domstolens dom af 10.6.1987, sag 7/86, Vincent mod Parlamentet, Sml. s. 2473, præmis 16 og 17, af 5.6.1980, sag 24/79, Oberthür mod Kommissionen, Sml. s. 1743, præmis 8-11, og af 13.5.1970, sag 46/69, Reinartz mod Kommissionen, Sml. s. 53, præmis 7, org. ref.: Rec. 1970, s. 275, præmis 7).

- 20 I denne forbindelse skal Retten bemærke, at den samtidige offentliggørelse af den interne meddelelse om ledig stilling nr. 6084 og meddelelsen om ledig stilling nr. PE / A/136 om overflyttelse mellem institutionerne ikke på nogen måde strider mod den prioritetsorden, der er fastlagt i vedtægtens artikel 29, stk. 1. Den i artikel 29, stk. 1, fastlagte prioritetsorden fremgår nemlig udtrykkeligt af disse meddelelser. Særlig hedder det i meddelelse nr. PE / A/136, at »de i medfør af denne meddelelse indgivne ansøgninger kun vil blive taget i betragtning, dersom de interne procedurer ikke fører til noget resultat«. Selv om dette ikke udtrykkeligt havde været nævnt, ville den samtidige offentliggørelse af ovennævnte to meddelelser desuden ikke i sig selv have kunnet være til hinder for, at man først undersøgte ansøgningerne om forfremmelse eller forflyttelse og derefter mulighederne for at gennemføre interne udvælgelsesprøver, før man tog eventuelle ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd fra andre institutioner under overvejelse i medfør af bestemmelserne i artikel 29, stk. 1.
- 21 Det første anbringende må som følge heraf forkastes.

Manglende gennemførelse af en behørig sammenlignende undersøgelse af sagsøgerens ansøgning samt tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og retten til kontra-diktion

Parternes argumentation

- 22 Med det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at hans ansøgning blev afslået, uden at han i modsætning til de øvrige ansøgere fik lejlighed til, inden for rammerne af proceduren for besættelsen af den pågældende stilling, at tale med lederen af Informationskontoret i Haag. Hans samtale med chefen for kontoret i Haag fandt nemlig sted før offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling.

Under de omstændigheder er dette, at sagsøgeren ikke blev hørt inden for rammerne af proceduren for den pågældende stillings besættelse, en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af ansøgerne. Yderligere påpeger sagsøgeren, at han ikke under samme procedure fik mulighed for at tage stilling til den udtalelse fra chefen for kontoret i Haag, på hvilken Parlamentet byggede afslaget på hans ansøgning, således som det fremgår af det udtrykkelige svar af 20. december 1990 på hans klage. Den fulgte procedure er således i strid med Domstolens praksis, hvorefter ansøgerne til en udvælgelsesprøve har ret til at blive hørt angående de udtalelser, der er afgivet om dem af deres overordnede, jf. dom af 11. marts 1986 (sag 294/84, Adams mod Kommissionen, Sml. s. 977, præmis 24). Sagsøgeren slutter heraf, at »den sammenlignende undersøgelse af kvalifikationerne hos ansøgerne om forflyttelse enten ikke har fundet sted, eller er gennemført under tilsidesættelse af retten til kontradiktion og princippet om ligebehandling af ansøgerne«.

- 23 Parlamentet har afvist det klagepunkt, at sagsøgeren ikke fik mulighed for at blive hørt under den ansættelsesprocedure, der indledtes med meddelelsen om ledig stilling nr. 6084. Parlamentet påberåber sig herved to argumenter.

For det første gør Parlamentet gældende, at hverken vedtægten eller retspraksis forpligter ansættelsesmyndigheden til at høre ansøgerne om forflyttelse. Ifølge Parlamentet er en gennemgang af akterne vedrørende hver enkelt tjenestemand tilstrækkelig. Ovennævnte dom af 11. marts 1986 (sag 294/84), som i denne henseende påberåbes af sagsøgeren, er uden betydning for den foreliggende sag, for så vidt den angår en udvælgelsesprøve og ikke en forflyttelsesprocedure. Hvad særlig angår sagsøgerens samtale i juni måned 1989 med chefen for kontoret i Haag før offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling nr. 6084 den 2. oktober gør Parlamentet yderligere gældende, dels at den pågældende kontorchef begrænsede sig til at fremsætte en udtalelse i forbindelse med udnævnelsen, og dels at ovennævnte samtale angik en eventuel udnævnelse af Volger i den pågældende stilling, som alle vidste var ledig, hvilket i øvrigt tillige allerede var blevet tilkendegivet personalet ved to lejligheder, nemlig ved meddelelse om ledig stilling af 19. september 1988 og af 28. november 1988, som ikke havde kunnet føre til, at stillingen blev besat (se præmis 3 ovenfor).

Parlamentet fremhæver for det andet, at afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning blev truffet med kendskab til alle relevante omstændigheder, for så vidt som sagsøgeren var velkendt blandt de ansvarlige inden for Generaldirektoratet for Information, hvori han har været ansat i næsten ti år. I denne forbindelse har Volger ikke lidt nogen skade i forhold til de to øvrige ansøgere, som ikke var tilknyttet samme generaldirektorat, og som følgelig fik en samtale med de ansvarlige for dette generaldirektorat.

Rettens bemærkninger

- 24 For så vidt angår det andet anbringende skal der indledningsvis henvises til, at behandlingen af ansøgninger om forflyttelse eller forfremmelse i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), skal foregå efter bestemmelserne i vedtægtens artikel 45, som udtrykkeligt foreskriver »at udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem«.
- Pligten til at foretage denne sammenligning er udtryk både for princippet om ligebehandling af tjenestemænd og for grundsætningen om deres adgang til karriere som anerkendt af Domstolen i ovennævnte dom af 13. december 1984, forenede sager 20/83 og 21/83, Vlachos mod Domstolen, præmis 19.
- 25 Retten må herefter kontrollere, om sagsøgte virkelig har foretaget en behørig sammenlignende undersøgelse af sagsøgerens ansøgning om den ledige stilling ifølge meddelelse nr. 6084 inden for rammerne af sine skønsmæssige beføjelser.
- 26 I denne forbindelse må der henvises til følgende udtalelse i Domstolens dom af 21. november 1991: »Såfremt fællesskabsinstitutionerne har et sådant skøn, må der lægges endnu større vægt på overholdelsen af de garantier, som fællesskabsretten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling. Disse garantier omfatter bl.a. kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag, den pågældendes ret til at fremføre sine synspunkter samt kravet om, at afgørelsen skal være forsynet med en tilstrækkelig begrundelse. Kun under disse omstændigheder kan Domstolen efterprøve, om de faktiske og retlige omstændigheder, der har betydning ved udøvelsen af skønnet, forelå« (sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469).
- 27 I denne sag fremgår det af samtlige oplysninger i akterne, at ansættelsesmyndigheden bl.a. agtede at basere sin vurdering af hver enkelt ansøgers fortjenester på en samtale mellem hver enkelt af dem og kontorchef Janssen, der var leder i Haag.

I sit udtrykkelige svar af 20. december 1990 på sagsøgerens klage erklærer Parlamentets formand nemlig, at »administrationen har foretaget en fuldstændig undersøgelse af mulighederne for forflyttelse«. Til støtte herfor anfører han, at sagsøgeren »har haft en samtale med chefen for kontoret i Haag herom«. Sidstnævnte, fortsætter han i samme brev, »har omhyggeligt behandlet... [sagsøgerens] ansøgning på baggrund af de krav til kvalifikationer og kundskaber, der stilles i meddelelsen om den ledige stilling«. På samme måde fremgår det af skrivelserne af 5. og 27. september 1990 — der blev fremlagt under retsmødet, og som var sendt til Den Juridiske Tjeneste i anledning af sagsøgerens klage af henholdsvis Generaldirektoratet for Administration, Personale og Økonomi og Generaldirektorat III, Informations- og Pressetjenesten — at ansættelsesmyndigheden havde besluttet sig til at foretage en sammenligning af ansøgningerne om den omtvistede stilling, bl.a. på grundlag af en samtale mellem hver enkelt ansøger og chefen for kontoret i Haag. Ifølge ovennævnte skrivelse af 5. september 1990 har »det pågældende generaldirektorat [nemlig] meddelt (Generaldirektoratet for Administration, Personale og Økonomi), at der var blevet ført en samtale med ansøgerne«. Hvad angår ovennævnte skrivelse af 27. september 1990 hedder det i denne, at »lederen af kontoret i Haag, hr. Janssen, har gennemgået akterne vedrørende de tre ansøgere og haft en samtale med hver enkelt af dem«.

28 Retten må herefter fastslå, at den fremgangsmåde, der i den foreliggende sag er anvendt ved sammenligning af ansøgningerne, ikke er blevet overholdt i forhold til sagsøgeren. Sidstnævnte har nemlig i modsætning til de øvrige ansøgere ikke haft lejlighed til at føre en samtale med chefen for kontoret i Haag efter indgivelsen af sin ansøgning til den ledige stilling ifølge meddelelse nr. 6084.

Herved bemærker Retten, at sagsøgerens uformelle samtale med Janssen i juni måned 1988 fandt sted før offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling nr. 6084 og uden forbindelse med nogen foregående procedure for besættelse af den omstridte stilling. Det er klart, at ovennævnte samtale mellem Janssen og sagsøgeren ikke under disse omstændigheder — selv om den måske angik muligheden for sagsøgerens ansættelse i den ledige stilling ved kontoret i Haag — har gjort det muligt for sagsøgeren at fremlægge sine fortjenester med hensyn til de kundskaber og kvalifikationer, som krævedes i meddelelse nr. 6084, der først blev offentliggjort senere, nemlig den 2. oktober 1989. Rigtigheden af dette resultat bestyrkes af, at der i meddelelse nr. 6084 stilledes yderligere og strengere krav til ansøgerne til den pågældende stilling end dem, der var omhandlet i den foregående meddelelse om ledig stilling, der var offentliggjort den 28. november 1988. Heraf fremgår, at Janssen ikke har været i stand til at gøre sig bekendt med sagsøgerens synspunkter og vurdere hans fortjenester og kvalifikationer i forbindelse med de krav, der var fastsat i meddelelse om ledig stilling nr. 6084.

- 29 På denne baggrund finder Retten, at den manglende iagttagelse i forhold til sagsøgeren af den procedure med sammenlignende undersøgelser, som ansættelsesmyndigheden havde fastsat med henblik på at besætte den ledige stilling ifølge meddelelse nr. 6084, har været egnet til at skade sagsøgerens interesser og som følge heraf medfører ugyldighed af den anfægtede afgørelse (jf. Domstolens dom af 9.7.1987, forenede sager 44/85, 77/85, 294/85 og 295/85, Hochbaum og Rawes mod Kommissionen, Sml. s. 3259, præmis 19). Som følge af tilsidesættelsen af princippet om ligebehandling af tjenestemænd og deres ret til at blive hørt er der sket en uregelmæssighed ved sammenligningsproceduren, der berøvede sagsøgeren garantien for, at ansættelsesmyndigheden foretog en reel sammenlignende undersøgelse af hans ansøgning.
- 30 Det følger heraf, at der må gives sagsøgeren medhold i hans andet anbringende.

Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2

Parternes argumenter

- 31 Med sit tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at afgørelsen om at afslå hans ansøgning mangler enhver form for begrundelse. Den krænker således bestemmelsen i vedtægtens artikel 25, stk. 2, hvorefter »enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes«.

I denne henseende gør sagsøgeren for det første gældende, at den manglende angivelse af grundene til afslaget på hans ansøgning bl.a. er en følge af, at han ikke er blevet hørt af generaldirektøren eller et medlem af det direktorat, hvorunder den opslåede ledige stilling hører. Han anfører desuden, at afgørelsen om at afslå hans ansøgning blev meddelt ved, at man tilsendte ham en almindeligt holdt og upersonlig standardformular. I denne formular var begrundelsen for afslaget på hans ansøgning ikke anført. Den er i virkeligheden kun en bekræftelse på offentliggørelsen af meddelelsen om afholdelsen af den almindelige udvælgelsesprøve PE/49/A, der efter sagsøgerens opfattelse indeholder et stiltiende afslag på hans ansøgning om forflyttelse.

Under disse omstændigheder hævder sagsøgeren, at Parlamentet nu må være afskåret fra at afhjælpe den ulovlighed, det har begået ved ikke at begrunde afslaget, ved de forklaringer, som det har givet efter anlæggelsen af denne sag, særlig i sin skrivelse af 20. december 1990, hvorved det udtrykkeligt afviste sagsøgerens klage.

- 32 Til støtte for sit standpunkt gør sagsøgeren gældende, at Parlamentet, da det udtrykkeligt undlod at besvare hans klage over forkastelsen af ansøgningen, før denne sag blev anlagt, forsættigt har nægtet at oplyse ham om grundene til afslaget, som ville have gjort det muligt for ham at tage stilling til hensigtsmæssigheden af at indbringe sagen for Retten. Denne forsættelige nægtelse er efter sagsøgerens opfattelse en fejl, der er så meget mere alvorlig, som han behørigt ved skrivelse af 3. december 1990 havde underrettet Parlamentet om, at han havde til hensigt den 18. december 1990 at anlægge sag med påstand om annullation af afgørelsen om at afslå hans ansøgning, medmindre han fik svar på sin klage.
- 33 Parlamentet har for sit vedkommende gjort gældende, at afgørelsen om at afslå sagsøgerens ansøgning blev lovformeligt meddelt ham straks ved brug af en standardformular, som i årevis har været benyttet inden for rammerne af interne procedurer for besættelse af ledige stillinger. For så vidt angår begrundelsen for denne afgørelse erkender Parlamentet, at det ikke var tilsigtet ved ovennævnte formular at skabe nogen forbindelse mellem afslaget på sagsøgerens ansøgning og beslutningen om at gennemføre den eksterne udvælgelsesprøve PE/49/A, som, fastslår Parlamentet, forløber uafhængigt og tjener til oprettelse af en reserve til senere ansættelse af nederlandsksprogede fuldmægtige inden for alle institutionens sektorer. Denne fejl bevirker dog ikke, at den anfægtede afgørelse bliver ugyldig, for så vidt som det i retspraksis antages, at »ansættelsesmyndigheden ikke i henhold til artikel 25 [er] pligtig at begrunde en beslutning om placering af en tjenestemand i en ny stilling, hverken over for den udnævnte tjenestemand, over for hvem beslutningen ikke er bebyrdende, eller over for de forbigåede ansøgere, da betragtningerne i en sådan begrundelse kan være til skade for dem« (dom af 12.2.1987, sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, præmis 4, og af 22.6.1989, sag 104/88, Brus mod Kommissionen, Sml. s. 1873, summarisk offentliggørelse).
- 34 Parlamentet erkender dog, at der på klagestadiet kræves en mere udførlig begrundelse med henblik på at oplyse tjenestemanden om eventuelle mangler, således at han kan skønne over, hvorvidt han bør anlægge sag eller ej. Parlamentet fremhæver i denne forbindelse, at ansættelsesmyndigheden i sit udtrykkelige svar på klagen den 20. december 1990 begrundede afslaget på sagsøgerens ansøgning således: »Lederne af det berørte generaldirektorat har ikke skønnet, at De opfylder kravene om 'erhvervs erfaring inden for public relations og/eller information' eller kravene om 'indgående kendskab til informationsmidlers virkemåde og de parlamentariske systemer i Nederlandene'. I øvrigt har de desuden på grundlag af de sidste bedømmelser af Dem ikke fundet, at Deres faglige fortjenester gjorde det muligt at forflytte Dem til den ledige stilling. Der er følgelig afgivet negativ udtalelse vedrørende Deres anmodning om forflyttelse.«

- 35 På denne baggrund bestrider Parlamentet den indvending om fuldstændig mangel på begrundelse, som efter sagsøgerens opfattelse medførte, at der ikke blev svaret udtrykkeligt på hans klage inden for den vedtægtsmæssige frist på fire måneder efter klagens indgivelse. Parlamentet anfører, at det udtrykkeligt af vedtægtens artikel 90 og 91 fremgår, at den berørte institution i dette tilfælde har ret til at svare udtrykkeligt på en klage efter udløbet af ovennævnte svarfrist. Parlamentet fremhæver særlig, at der i vedtægtens artikel 91, stk. 3, andet led, er mulighed for udtrykkeligt at afvise en klage efter en stiltiende afvisning, men at dette skal ske inden for fristen for anlæggelse af sag.

Yderligere bemærker Parlamentet, at søgsmålsfristen for sagsøgerens vedkommende efter den stiltiende afvisning af hans klage løb indtil den 18. februar 1991. Denne sag, som blev anlagt den 18. december 1990, er således anlagt to måneder før udløbet af denne frist. I denne forbindelse gør Parlamentet gældende, at det udtrykkelige svar på klagen den 20. december 1990 blev meddelt sagsøgeren uafhængigt af denne sag, der var anlagt to dage i forvejen, men hvori stævningen først blev forkyndt for sagsøgte den 8. januar 1991, således som det fremgår af bekræftelsen af modtagelsen. Over for sagsøgerens anbringender angående forsinkelsen med denne udtrykkelige besvarelse gør Parlamentet gældende, at forsinkelsen ikke er udtryk for nogen hensigt til at unddrage ham oplysninger, der var nødvendige for at forstå begrundelsen for den anfægtede afgørelse. Tværtimod skyldes forsinkelsen, at klagen først kunne behandles to måneder efter indgivelsen den 18. juli 1990 på grund af den forsinkelse af de fornødne høringer, som skyldtes sommerferien.

Rettens bemærkninger

- 36 Indledningsvis må der erindres om, at ansættelsesmyndigheden ved afslag på en ansøgning er forpligtet til at begrunde dette, i hvert fald på det stadium, hvor en klage over afgørelsen afvises. Denne løsning er i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 2, der kræver, at ansættelsesmyndigheden træffer en »begrundet beslutning« i besvarelse af en klage. Da forfremmelser og forflytninger finder sted ved udvælgelse, er det ifølge Domstolen tilstrækkeligt, at begrundelsen for at afvise en klage omhandler de legale betingelser, som ifølge vedtægten gælder for en korrekt gennemførelse af proceduren.
- 37 I den foreliggende sag fastslår Retten, at der ikke blev tilstillet sagsøgeren nogen begrundet afvisning af hans klage før sagens anlæg. Volger har indbragt sagen for Retten som følge af ansættelsesmyndighedens tavshed, som efter udløbet af en frist

på fire måneder var ensbetydende med afvisning af klagen. Først efter sagens indbringelse for Retten tilstillede Parlamentet, inden for søgsmålsfristen på tre måneder regnet fra den stiltiende afgørelse om at afvise klagen, sagsøgeren en behørigt begrundet afgørelse.

- 38 I øvrigt afhjælpes manglen på begrundelse som følge af den stiltiende afvisning af klagen ikke ved oplysninger, som måtte være givet fakultativt i selve den anfægtede afgørelse.

Den standardformular, hvorved ansættelsesmyndigheden underrettede hver enkelt ansøger om ansøgningens udfald, er delt i tre rubrikker. Den første var bestemt til at underrette ansøgeren om, at ansøgningen var imødekommet. I den anden underrettedes han om, at ansættelsesmyndigheden »ikke har kunnet imødekomme (hans) ansøgning om den i meddelelse om ledig stilling (nr. 6084) omhandlede stilling«. Endelig underrettedes han i den tredje rubrik om beslutningen om »at gennemføre den eksterne udvælgelsesprøve PE/49/A«. For så vidt angår ansøgeren var det denne tredje rubrik, der var blevet afkrydset i stedet for den anden i den standardformular, som han modtog den 4. juli 1990. I denne forbindelse har Parlamentet fuldt ud i sine skriftlige indlæg erkendt, at »den fremgangsmåde, som benyttedes i besvarelse af sagsøgerens ansøgning, er uheldig«, for så vidt som »den må læses, som om det efter den pågældendes indgivelse af ansøgningen var blevet besluttet at gennemføre den eksterne udvælgelsesprøve PE/49/A«.

- 39 På den baggrund bør det efterprøves, om den fuldstændige mangel på begrundelse i afslaget på sagsøgerens ansøgning har kunnet afhjælpes efter anlæggelsen af denne sag ved Parlamentets udtrykkelige besvarelse af klagen.

- 40 Herved skal Retten fremhæve, at en fuldstændig mangel på begrundelse for en afgørelse ikke kan afhjælpes ved forklaringer, der afgives af ansættelsesmyndigheden efter anlæggelse af en sag. På dette stadium opfylder sådanne forklaringer ikke længere deres funktion. Den pligt til begrundelse, som fremgår af bestemmelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 2, sammenholdt med artikel 90, stk. 2, har nemlig til formål dels at give den pågældende et tilstrækkeligt grundlag for at bedømme berettigelsen af afslaget på hans ansøgning og hensigtsmæssigheden i at

anlægge sag ved Retten, og dels at gøre det muligt for denne at udøve sin legalitetskontrol (jf. Domstolens dom af 26.11.1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, præmis 22, og af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, sag C-343/87, Sml. I, s. 225, præmis 15).

Et sagsanlæg fastsætter således fristen for ansættelsesmyndighedens mulighed for at lovliggøre sin afgørelse ved en begrundet afvisning af klagen. Ligesom den pågældende tjenestemand har ret til at anlægge sag ved Retten inden for den i vedtægtens artikel 91, stk. 3, fastsatte frist på tre måneder på det tidspunkt, han skønner mest hensigtsmæssigt, har ansættelsesmyndigheden nemlig principielt en frist på fire måneder til at træffe en begrundet afgørelse om afvisning af klagen, og denne frist kan alene forlænges til syv måneder, så længe den pågældende ikke har anlagt sag.

- 41 I denne forbindelse må Retten forkaste Parlamentets argumentation, som særlig bygger på vedtægtens artikel 91, stk. 3, andet led, der udtrykkeligt angår muligheden for et udtrykkeligt svar på en klage efter udløbet den vedtægtsmæssige frist på fire måneder, som er fastsat herfor i artikel 90, stk. 2, tredje led. Formålet med denne bestemmelse er alene til fordel for tjenestemændene at fastsætte en ny søgsmålsfrist, når en udtrykkeligt begrundet afvisning af en klage fremkommer efter en stiltiende afgørelse. Den ret, der således udtrykkeligt tillægges ansættelsesmyndigheden til at afhjælpe en fuldstændig mangel på begrundelse ved et udtrykkeligt svar på klagen, er således uadskilleligt knyttet til muligheden for at anlægge sag. Et begrundet svar, der gives efter sagsanlægget, ville ikke længere opfylde sit formål, som er at gøre det muligt for den pågældende at skønne over hensigtsmæssigheden af et sagsanlæg og for Retten at efterprøve begrundelsens rigtighed.

Yderligere må Retten forkaste Parlamentets standpunkt, for så vidt muligheden for at afhjælpe en fuldstændig mangel på begrundelse efter et sagsanlæg ville gøre indgreb i sagsøgerens ret til kontradiktion. Han ville da kun have lejlighed til i replikken at anføre sine anbringender over for en begrundelse, som først blev ham bekendt efter sagsanlægget. Princippet om parternes ligestilling for Fællesskabets domsmyndigheder ville således blive angrebet.

- 42 Det følger heraf, at Parlamentets svar af 20. december 1990, hvorefter klagen udtrykkeligt afvistes, ikke kan tages i betragtning. Sagsøgerens tredje anbringende, nemlig manglende begrundelse af afslaget på hans ansøgning, må således lægges til grund.
- 43 Herefter bør den anfægtede afgørelse annulleres, uden at der er grund til at tage stilling til sagsøgerens to øvrige anbringender.

Erstatningskravet

- 44 Sagsøgeren har påstået Parlamentet dømt til at betale 1 ECU i symbolsk erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt som følge af den række fejl og ulovligheder, han vil tilregne institutionen.
- 45 Parlamentet har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har oplyst noget bestemt eller nøjagtigt angivet forhold, som gør det muligt at afgøre, hvorledes administrationsadfærd skulle have voldt ham ikke-økonomisk skade.
- 46 Herved bemærkes, at sagsøgeren ikke har anført nogen skade som følge af den anfægtede afgørelse, der ikke kan genoprettes i tilstrækkeligt omfang ved annullationen af denne afgørelse. Det følger heraf, at sagsøgte bør frifindes for erstatningskravet (jf. Domstolens ovennævnte dom af 9.7.1987, forenede sager 44/85, 77/85, 294/85 og 295/85, præmis 22, og Rettens dom af 28.11.1991, sag T-158/89, Van Hecken mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. II, s. 1341, præmis 37).

- 47 Det fremgår af det ovenfor anførte, at der må gives sagsøgeren medhold i påstanden om annullation af afslaget på hans ansøgning, men at sagsøgte bør frifindes for erstatningskravet.

Sagens omkostninger

- 48 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet i det væsentlige har tabt sagen, bør det som påstået af sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) **Parlamentets afgørelse af 4. juli 1990 om afslag på sagsøgerens ansøgning til den ledige stilling ifølge meddelelse nr. 6084 annulleres.**
- 2) **I øvrigt frifindes sagsøgte.**
- 3) **Parlamentet betaler sagens omkostninger.**

Saggio

Yeraris

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. februar 1992.

H. Jung

B. Vesterdorf

Justitssekretær

Dommer fungerende afdelingsformand